

Една история за малчък герой

и

неговите спасители

Накратко за мен:

Казвам се **Ивелин Цветанов Стефанов**, роден съм на **17.09.2021г. в 10:30ч.**, в първия ден на 26г.с., със завидните **900гр.** и цели **35см.** - истински модел! Поради лекарска небрежност ми се наложи изключително бързо да напусна удобната къщичка на мама, за да мога да оцелея. Родих се с изключително тежка инфекция, поради дългото ми стоеие в така удобният ми дом без води. За съжаление не бях преминал курс за узряване на дробчетата с някакви си неща. Не ги разбирам аз тези докторските термини, само знам, че това допълнително усложни живота ми и този на докторите, но все пак имах късмет и попаднах в най-прекрасната болница, с най-прекрасните неонатолози, които в следващите няколко месеца бяха моите майка и баща. Те бяха неотлъчно до мен и ме следяха, помагаша ми когато имах нужда /варвайте - аз имах постоянно такава нужда/, много обичах да ги изправям на крака за секунди, но аз знаех, че ще се справят с всичко, защото когато бях още в мама и ни приемаха, доктор **Масларска**, така чух, че се казва, успокояваше мама, че всичко ще е наред и дори, че къщичката ми вече е готова и обещава да ми бъде много комфортно там. Така и стана -тя не излъга, а аз побързах да изляза, за да видя новата си къщичка. Като всеки човек нямах търпение - та нали е нова, пък и била много комфортна.

И така на **17.09.2021г. в 10:30ч.** напуснах майчината къща и изведнъж взеха да ме пипат много хора. Беше ужасно! Какви бяха те?... Ръцете им бяха ужасно студени.... Тогава се запознах и с доктор **Денева**, която ме пое и която беше много ядосана на другата болница, където ми причиниха това. Но всъщност всички бяха изумени през какво съм преминал. След цялото дълго пътуване от къщичката на мама до ръцете на докторите се озовах най-сетне в моя нов дом и заживях там за доста дълго време, далеч от мама, тати и бате, но казвам ви честно, нищо не ми липсваше - да, беше много трудно за всички, но бях много щастлив и всички бяха изключително мили и грижовни. Чувствах се добре! С това моята история започва ...

Това съм аз в деня ми на раждане. Вижте какво са ми сложили - имам си тръбичка /тя ми помагала да дишам/ и нещо странно и прозрачно - май чух, че казваха, че са ми го сложили, за да ми е по-лесно да се адаптирам към новия си дом.

Тук съм на два дни. Имам доста жички по мен и честно да ви кажа постоянно нещо издава странни звуци. Май идваха от мен, но забавното е, че когато нещото издадеше звук веднага идваше някой при мен. Ха познайте дали не ги виках често! 😊 Ами беше ми скучно да си седя самичък!

Тази снимка не съм я сложил случайно, исках да ви покажа моите първи очила. Добре ми стоят нали? Харесвам ги, но когато стана голям бих си взел други. Та тук ми правиха спа процедура... Да, искаше ми се, ама не... сложиха ми някаква лампа, защото съм имал тежка жълтеница... много странни думи използват тези възрастни хора, не мога да ги разбера какво искат да кажат с това, но все едно - светнаха я те тази лампа и това си е...

На седмия ден от раждането ми решиха да ми махнат тази тръбичка, която бяха сложили /няма да ви казвам до къде стигаше/ и ми сложиха някакво апаратче. Хич не ми се понрави и по мое настояване много скоро ми върнаха тръбичката. Сега се чудите как пък така по мое настояване - ами нали ви казах за звука, с който ги викам – отново с негова помощ си върнах тръбичката! Освен това, направих и една друга бяла, която застраши живота ми - взех, че изкървих от коремчето... това беше изключително голяма битка на докторите да се справят с мен и с този проблем, но разбира се те успяха. Казах ви - каквото и да пробвам да направя те все успявах! Обаче, да ви кажа също - беше им много тежко и много трудно... май тази бяла беше излишна...

*Тук съм на един месец от раждането и вече съм голям!
Или поне аз така си мислех... Искам обаче да подчертая, че
тежах точно 1000 грама, а вие си правете сметката колко
съм бил силен и голям!*

*На 22.10.2021г. за пръв път чух думата “хидроцефалия“.
Изобщо нямах представа това пък какво е, но по всичко
личеше, че нещата не вървят на добре...*

Шук отново ми взеха тръбичката тези хора. Аз не мога да разбера къде я водят, че само ми я взимат?! За съжаление при това обаждане казаха на мама, че диагнозата “хидроцефалия” вече е установена окончателно и че ще се наложи поставяне на клапа. Хайде пак нова дума... чудя се от къде ги измислят тези думи постоянно. Обясниха, че най-вероятно ще се наложи да ми правят ‘пункции?!’, за да махнат тази течност, която ми пречи...

Хоп - ето пак ми върнаха зелената тръбичка, обаче вече я бяха сложили само в нослето, но все пак си ми я върнаха! Ами липсва си ми, тя си е моя! Тук получих и своята първа пункция, за която бяха казали на мама. Да ви кажа на мен не ми се стори страшна, чувствах се добре, но за докторите не знам - сигурно им е било трудно, нищо не казаха....

Шук не съм сътворявал бели. Седим си кротко с моята тръбичка и слушаме... нямаме избор... пък и навън е студено – все пак е 03.11.2021г. и зимата настъпваше с пълна сила

Ето ме след моята втора пункция! Отново се чувствах добре. Тези доктори май правят магии, а не пункции!

Шу – ту! Още една пункция, 18 дни след първата!. Да ви кажа стана ми навик да ги тормозя с тези пункции.

Хайде сега пак изненада - пак ми отнесоха някъде моята любима тръбичката! Обаче този път не ми я върнаха... сигурно са я изпратили далеч и тя не знае как да се върне!

Вижте ме колко съм сладък и малко по-“дебеличък”. Вече съм се примирил, че няма да се върне моята приятелка тръбичката и спрях да я чакам... Мама е много щастлива, но не мога да разбера защо? Взеха ми приятелката, а тя се радва... странен човек е тя...

*Тук вече бях минал на едно специално изследване на цялата централна нервна система и ми бяха назначили дата за поставяне на тази клапа, която не разбирах каква е, но имах нужда от нея. Датата, която чух беше **09.12.2021г.** Вече се бях запознал с професора, който трябваше да ми я сложи. Той беше много добър, държеше се добре с мен - харесах го! Казваше се **професор Христо Цеков.***

Днес било празник. Чух от докторите, че е Никулден - представа си нямам какъв е този празник, но до колкото разбрах, трябвало да се хапва рибка. Аз обаче не получих... много странно защо.. дадоха си ми пак мляко. Нищо не разбрах от този празник, но пък вижте колко съм пухкав!

Днес е 08.12.2021г. Така било празник, но на студентите. Някой ден ще стана студент, че да имам и аз празник! Не мисля да го пропускам - колкото повече празници, толкова повече веселба! Ох, обаче да ви кажа след този празник идва деня на поставянето на кляпата... Разбрах по гласа на мама, че е доста притеснена и не мога да разбера защо, понеже първо съм в най-добрите ръце и второ аз все пак съм мъж - ще се справя! Бях сигурен в себе си и лекарите!

Деня на операцията дойде и всичко мина по план – вече си имам клапа, която ще замени тези досадни пункции, които се налагаше да ми правят през известно време. На тази снимка съм ден след операцията. Доста добре изглеждам, нали? А и така се чувствам! 😊

Шук қазаға на мама, че қлапата работи. Странно - не знаең, че трябва да чақаме, за да разберем дали работи. Мислең си, че просто се вқлючва и започва да си върши работата. Мама беше много щастлива! Докторқата й қаза, че дори главичқата ми е „мрғднала“ - смалила се е с половин сантиметър! Странно - главата ми си беше на място и не е мғрдала никғде! Шези големи хора с техните изқазвания започват да ме плашат и започвам да се чудя има ли вариант главата ми да отиде няқғде ...

На този ден /15.12.2021г.-сряда/, доктор Масларска се обади на мама и Й каза, че съм стабилен. Каза Й по колко милилитра хапвам и също, че най-вероятно ще ме преместят на термо легло в понеделник. Като чух легло и веднага си помислих, че ще е мекичко, комфортно, широко и какво ли още не ... Нямах търпение да разбера какво представлява и за това реших да взема нещата в свои ръце и да ускоря процеса по преместване час по-скоро!

Днес /17.12.2021г./ ставам на 3 месеца от раждането ми и тежа 2300гр (УАУ!). И нали ви споменах, че ще измисля нещо, за да отида аз на това легло по-рано - е измислих го! Започнах много да им се сърдя /ама наистина много/ и те взеха, че ме извадиха от сегашната ми къщичка, която разбрах, че се казвала кувъз - отново странна дума. Както и да е - извадиха ме и изведнъж започнаха да слагат някакви неща по мен. Спрях да се сърдя, защото бях зает да разбера какви са тези неща. Оказаха се дрехи! И такива неща ли имало? - Незнаех... А беше почнало да ме хваща срам, че се излежавам цял ден гол по памперс! Сложиха ми те тези дрехи и хоп - оставиха ме да си легна. Както и предполагах - доста удобно се оказа това легло, но това не беше всичко! Взеха, че ми сложиха нещо от горе, било одеалце, не знаех какво е това, но когато го сложиха, легълцето стана още по-удобно и уютно! Е, какво може да иска повече човек - бях щастлив, че си постигнах целта и не съжалявах! Сега предстояло да ме учат да ям с бибка. Ще я видим тази работа дали ще ми хареса... Колкото повече ставам голям, толкова повече ми се иска да ям! Ето и снимка с целувка от мен

Дојде Коледа. По-запознатите бебета в отделението ми казаха, че това е най-хубавия празник на света, защото има подаръци! На този ден трябваше по план да се родя, но не го дочеках, както много други неща. Лекарите ми направиха подарък и пуснаха мама, тате и бате да ме видят за първи път! Моята първа среща с тях... Станах и известен, защото ме даваха по телевизията! 😊 Получих също и своята първа играчка, която свири и ме чака вкъщи. Обещаваха да ме изпишат скоро и да бъда вечен подарък на мама, тате и бате!

Урааа!! Честита Нова 2022 Година! Прекарах си
страхотно – имаше гърмежи, навън светкаше, с другите
бебета празнувахме силно и гласовито с мляко и
настроение. Отново подарък – мама и тате дойдоха пак да
ме видят! За първи път чух от тях, че имаме кучета.
Нямам търпение вече да се запозная и с тях, макар, че
лошо им се пише, когато се прибера вкъщи! Тате пак ме
снима и макар малко да съм изморен след празненството
снощи - ето резултата 6 дни по-късно от последната
снимка:

*След новогодишните празненства дойде и една малко лоша новина, а именно това, че трябва да ми се направи операция на очичките, защото... не знам защо.. не разбирам, но трябваше.. Денят беше **7-ми януари 2022г.** На този ден аз и дядо имаме имен ден, което считаме за моя първи официален празник. За съжаление отново ми се полагаше само мляко. И погнах повече заради упойката, но доктор **Лиляна Димитрова** ми подари най – хубавия подарък – успешна операция! И като се събудих – изненада! Отново моята приятелка тръбичката! Беше дошла да ме види и да ми помогне*

*Добро утро! Събудиха ме виковете на мама, защото
разбра чеeee... **МЕ ИЗПИСВАТ!** Доиде дългочакания
момент, в който най-сетне ще се запозная с всички, ще си
имам лично легло, количка, играчки, дрешки и свой живот
извън отделението по неонатология. Денят, в който ще
бъда гушкан и обичан ... денят, в който ще мога да поема
глътка истински въздух и ще мога да порасна силен и
голям, **благодарение на всички лекари в болница Шокуда.***

Здравей свят – аз идвам !

И тук моята история приключва, но не завинаги! Просто затварям една страница от моя живот. Първата страница, която беше най-важната за мен... тази, която ми даде възможност да продължа да пиша своята бъдеща история още дълги години.

Мили лекари... мили ХОРА ..

*обръщам се към вас от името на мама, тати, бате, кучетата и всички онези хора, които ме чакаха да се прибера в моя нов и истински дом. Всички тези хора, които се молеха дни наред, които плачеха, радваха се, обсъждаха и не спяха заради всички падения и възходи на моето състояние през всичките дни прекарани тук в отделението – **БЛАГОДАРИМ ВИ!** Благодарим ви за това, че дадохте всичко от себе си, за да успея и да мога да живея. Благодарим за това, че всяка минута, ден, нощ, момент бяхте неотлъчно до мен и се грижехте за моите специални нужди, които не спираха ... за това, че през цялото време давахте информация за състоянието ми и обсъждахте един с друг какво, колко, кога и как да се случи и е най-добро за мен. За това, че всеки от вас е дал всичко от себе си като време и възможност най-вече с желание и сърце да бъде това, което съм днес, защото ако не бяхте всички вие може би нямаше да имам възможност да ви благодаря сега. Може още 1000 пъти да напиша думата **БЛАГОДАРИМ** и знам, че колкото съм малък, толкова големи са душата и сърчицето ми и никога няма да стигнат, за да разберете колко съм ви задължен... за цял живот! Аз показвах на целия свят желанието си за живот и благодарение на вас, всички тези хора, които споменах по-горе, са щастливи и имат усмивки на лицата си! Те ме обичат и никога няма да забравят добротата ви! В този град, в тази държава, в този свят има нужда от много повече хора като вас! Не всеки избира да бъде лекар, защото е трудно, но явно вие сте избраните да правите хората щастливи! Бъдете все така добри специалисти, предани на професията си, защото макар и да съм малък знам, че има там горе на небето един, който някой ден ще възнагради всички ваши усилия, часове неспирен труд, загубеното време с близките за вас хора и цялата доброта, която имате в сърцата си! Бъдете щастливи, здрави и винаги толкова добри хора, защото така доказвате на света и на всички около вас колко сте истински и човечни!*

P.S. – ако четете това, вече съм изписан и съм добре! 😊

Домлаканант изписване

> СНИМКА ТУК <

гp.

cm.

Благодарим вас!

